

Viktor atya

A pöceoázis

A gyerekek csak Oázisnak hívják a helyet. Tanítójuk, Viktor atya egyszer azt mondta, a szentek hosszú zarándokútjuk során előfordult, hogy sivatagokon keltek át számár- vagy teveháton, és több naponta letek tiszta vízre. Az ilyen kicsi, néha pálmákkal körülvett oázisoknál megpihentek, szomjukat oltották és megmosták poros lábaikat. A gyerekek nem tudták, mik azok a pálmák, de a történektől – ha fő tanulságukat, a szentek állhatatosságát nem is – annyit leszűrtek, hogy az oázis víz ott, ahol egyébként nincs víz.

Bazsi tizenhárom éves, de koránál jóval csenevészebb, borzas fekete hajú, leburnult kölyök, aki túl van már egy s másón. Anyja meghalt terhességi toxikózisban, apja intézetbe adta. Nevelői mindennap elmondják, mekkora kegyben van része neki és társainak, hogy nem teszik ki őket az utcára, annak ellenére, hogy szülei – akik vagy vannak, vagy nincsenek – semmit nem fizetnek utánuk az államkasszába. Való igaz, elég ritkán szabadulnak ki az iskolának nevezett, de inkább lelencházszerű valamiből. Bazsinak és barátjának, a nyilvános inkubátorban talált vörös hajú, tizenegy éves Tominak, egy napon elégük lett a rendszerből. Nemes egyszerűséggel megléptek a karácsonyi gyertyákra szánt kevéske pénzzel.

– Hát öcsém, várhattunk volna estig, akkor az ünneplősben szökhettünk volna meg! – sóhajt Bazsi, a tiszta fehér ingre és a fekete, meleg öltönykabát-ra gondolva.

– Hülye, abba' mindjárt kiszúrnának! – teremti le Tomi.

– Ha olyan okos vagy, találd ki, hol töltsük az éjszakát! – így Bazsi.

Vállvonogatás a válasza.

Úgy döntenek, hogy mielőtt hosszabb távra terveznének, megtöltik a gyomrukát. Büféből, gyrososból nincs hiány, és most az egyszer pénzből se. Sok évig jártak el az árusok mellett, és csak a húsok illatát élvezhették. Egyszer laktak jól, mikor a püspök ellátogatott a templomukba, és ő meg az emberei annyira lerészegedtek, hogy minden finomságot ott helyben kihánytak, így a felét inkább nem erőltették magukba. Akkor jött a gyereksapat, elpusztította az összes maradékot, a kutyáknak már csupán az okádék felnyalogatása jutott. És gyakran nem is csak a kutyáknak. . .

– Most akkor merre? – kérdezi Tomi, aki már majdnem elpityeredik, csak szégyellne a „nagyfiú” előtt sírni.

– Merre-merre? – böki meg őket hátulról Viktor atya.

– Hát Ön? Mi csak, mi csak. . . – rettennek meg.

– Tudom, tudom! – mondja bizalmasan. Sejtettem mire készültök, ezért direkt lefoglaltam a többieket, hogy meg tudjatok lógni.

– Köszönjük szépen, nagyon rendes Öntől, atya. Isten fizesse meg!

– Megfizeti, meg ám!

– Van ötlete, merre tovább?

– Nos, szerintem. Az Oázishoz! Az jó kieső hely, nem fognak ott keresni.

– Maga ismeri az Oázist??

– Peeersze, én is voltam gyerek. De siissetek, már biztos a nyomotokban vannak!

És már rohantak is.

A városrész szűk, sötét utcáin egymás arcába bámulnak a házak. Szemük kicsi és fekete koponyagödör, és bűzösebb a fogkefét legrégebben látott szájnál. Az Oázis egy elhagyatott építési terület árkában felgyűlt és megült szenny-és esővizet jelent. Kukacok hemzsegnek benne, békák nem, ahhoz túl mocskos.

Jó pár gyerek már megelőzte őket, vígan pancsolnak a fekália, vizelet-és dögszagú lében. Néha nyelnek is belőle, de nem törődnek vele, hancúroznak tovább. A fiúk egy szál alsóban, a lányok felhúzott szoknyával.

– Hát ti, fiúk? – jön közelebb egy lány, pár barátnőjével.

– Mi csak. . . Jöttünk megnézni. . .

– Minket?- kérdezik kórusban.

– Nem, vagyis – tulajdonképp igen. Is. Az Oázishoz jöttünk.

– Ilyenkor?

– Mert?

– Nektek a lelenben kéne lennetek, nem?

– Hát, nos. . . hogy is mondjam, hosszú – makogja Bazsi.

– Meglógatok mi? – vigyorog gunyorosan a lány.

– És ha igen? Beköpsz?

– Nem, dehogy. Egy feltétellel.

– Mi lenne az?

– A többiekkel megbeszéltük, hogy ma pucér fürdőzést tartunk. Ha levetkőztök ti is, nem lesztek beköpvé. Választhatok.

– Teljesen pucérra?

– Ühüm.

A fiúk összenéznek.

– Menjünk innen! – javasolja Tomi.

A lányok meghallják, és éktelen hahotázásba kezdenek.

– Csak nem szégyellős vagy, Vöröske? Félsz, hogy meglátjuk a vörös szőrt a kukidon?

Tomi füle kipirul.

– Én öh. . . Benne vagyok! – jut nem túl magabiztos elhatározásra Bazsi.

– Akkor gyerünk, gyerünk, lefele a göncökkel! – harsogják a lányok.

Az ingek és a szandálok még csak lekerülnek, nem így a nacik. Bazsi vesz egy nagy levegőt, és ledobja az alsóját. Tomiról már úgy kellett lerángatni a nadrágját, amibe ijedtében bevizelt.

– Hu-gyos-hu-gyos! – kántálják most már nemcsak a lányok, hanem az Oázis partján bóklászó hat-hét fiú is, akik bizonyára azt jöttek felmérni, hogy társuknak mije van.

– Ko-pasz-tő-kü ma-jom! – folytatják a csúfolódást.

Egy nagyobbacska fiú egy fél butykosra való bort dönt a lefogott Tomiba, amitől nemcsak, hogy dalra fakad, hanem egyenesen táncos kedve támad. Meztelen, egy karácsonyi éneket danázva lejt, hátsóját csórvá ugrál a vízhez, hogy aztán egy nagyot csobbanhasson. A maradék borból mindenkinek jut egy korty, így ők se maradnak szárazon. Szabadok, ezt meg kell ünnepelni!

Ha befogott orral nézzük, gyerekeket, izmos, barna, fiatal testeket látunk, melyek mintha lassított felvételen csapnának a labdába. Megrázzák vizes hajukat, cseppek fröcsögnek szanaszét. Fülük éró fehér mosolyok, gondtalanságot sugalló ragyogó szemek. Mintha egy jégkrém reklámat látnánk, tengerparti, vagy wellness-jelenetet.

– Ezekkel a sráccokkal bármit el lehetne adni – mondja a pedofil pornóproducer a csatornatető alatt, majd egy spanglit nyújt át a mellette kuporgó, szintén nem túl illatos Viktor atyának, aki kis késéssel veszi át, mert foglalt a jobb keze.